

faa fra Indenrigsministeren. Der kan imidlertid komme en Indenrigsminister, der maaske mindre vil varetage Lodsvejernes Interesser end den nuværende, og jeg synes derfor, det er en Ulempe, at Lodsvejernes Ret skal være udelukkende afhængig af et indenrigsministerielt Skøn.

Naar det ærede Medlem fra 6te Kreds (Koch) sagde, at der kunde være Tale om at idømme Straffe i de Tilfælde, hvor vedkommende med Forsæt forurener Vandet, skal jeg minde om, at der i den københavnske Lov udtrykkelig staar, at Her det af Uagtsomhed, kan der blive dikteret en Mult af 5 Rdlr. indtil 100 Rdlr., altsaa fra 10 Kr. indtil 200 Kr. Naar et løsgaaende Kreatur kommer ned i vedkommende Vandbassin, Her det selvfølgelig ikke med Ejerens Vilje, men af Uagtsomhed. — Naar der ikke maa anlægges Mødbingbeholdere, følger deraf, at der overhovedet ikke kan eksistere noget selvstændigt Vandbrug inden for den Afstand, Loven omhandler, og det maa dog desuden siges at være et meget stort Indgreb i vedkommende Lodsvejers Ret, at han for Eksempel ikke kan udstykke sin Ejendom. Vil han sælge en Parcel, som ligger inden for Afstanden, vil det være ham umuligt at faa en Køber, thi hvem vil købe en Parcel, hvor han ikke kan anlægge en Mødding? Jeg ser derfor ikke rettere, end at Lodsvejernes Interesser maa varetages bedre i dette Lovforslag end foreslaaet er. Jeg vilde ønske, at der blev nedsat et Udvalg — jeg tør selvfølgelig ikke selv stille Forslag derom — i hvilket Lovforslaget kunde blive overvejet, og at der kunde blive truffet Regler for at beskytte Lodsvejernes Interesser.

P. G. C. Jensen: Det er kun et Par Bemærkninger, jeg skal tillade mig at gøre. Jeg er ganske enig i dette Lovforslags Princip. Jeg finder, det er en selvfølgelig Ting, at man maa ind paa at stræffe Bestemmelser til Beskyttelse af Vandværker uden for København, og jeg finder ogsaa, at den Maade, hvorpaa det er tænkt udført, er meget praktisk. Men jeg vil tillade mig nogle faa Bemærkninger om en enkelt Bestemmelse i Loven af 1857 § 2, som har en ejendommelig Betydning for visse Forhold, som jeg skal tillade mig kortelig at berøre. Der staar i § 2, at det uden Hensyn til Afstanden skal være forbudt at danne Afløb for urent Vand til Københavns Vandværks Ledninger og Beholdere samt, for saa vidt Vandværkets Samthytte ikke dertil haves, til Vandværkets Skelgrøfter. Imedens det nu følger ganske af sig selv, at der ikke maa finde nogen Afledning Sted til selve Vandbeholdningen, bestemmes det altsaa, at man

ikke maa lede Vand til Vandværkets Skelgrøfter. Ved disse Skelgrøfter forstaar man ikke, hvad man sædvanlig forstaar ved Skelgrøfter, nemlig Grøfter i Skellet mellem to Marker, men Grøfter, der ligge langs med selve Vandløbet og have den naturlige Bestemmelse at optage det urene Vand eller Overfladevand, der ellers vilde komme, og forhindre det i at løbe ned i selve Vandløbet. Nu er Forholdet det, at der paa en stor Del af Frederiksberg ligger en Skelgrøft af ret store Dimensioner, som hedder Søndre Spildevandsløb, og som optager en hel Del urent Vand fra København. Den kommer fra Nørrebro, gaar under Løsgaardsaaen og paa den anden Side langs med denne Aa. Den ligger paa et saadant Sted, at det naturlige Afløb for en meget stor Del af Frederiksberg By's Terrain er til denne Skelgrøft. Men nu staar der i Loven, at til disse Skelgrøfter maa ikke ledes noget Overfladevand og deslige med Undtagelse af de Tilfælde, hvor Vandværket giver sit Samthytte dertil. Det beror altsaa udelukkende paa Københavns Vandværk, uden nogen Appellinstans og uden nogen Kontrol, at give eller nægte et saadant Samthytte, og det vil have meget væsentlig Indflydelse paa Udviklingen i Frederiksberg By, da en stor Del af Byens Terrain, som saat er saaledes beliggende, at det naturlige Afløb ikke kan gaa andetsteds hen. Man kan maaske nok lave kunstigt Afløb ved at oppumpe Vandet eller paa anden Maade skaffe det bort, men det kan kun ske med meget stort Besvær. Nu er det ikke min Mening, at rejse nogen Indvending mod, at denne Bestemmelse om Skelgrøfter bliver ved at bestaa, men det, jeg ønsker at henlede det eventuelle Udvalgs og den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, er, at det forekommer mig at være ganske nødvendigt, at man ikke overlader Vandværket den suveræne Afgørelse af, om man maa lede Afløbet til disse Skelgrøfter eller ej. Thi den Grundsætning synes at være meget naturlig, at Grundejerne paa den ene Side maa finde sig i de Ulemper, som maa følge af, at Vandværkets Beholdninger og Ledninger skulle beskyttes, men paa den anden Side skulle disse Ulemper ikke være større, end det udkræves i dette Øjemed, og da det er en given Sag, at man kan indrette denne Skelgrøft og andre Skelgrøfter paa en saadan Maade, at de blive store nok til at optage alt det Overfladevand, om hvilket der er Spørgsmaal, og indrette dem saaledes, at de ere sikre nok til, at intet urent Vand kan trænge igennem dem, og ind i Vandledningen, saa forekommer det mig, at der maa kunne